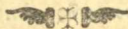


ΡΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛ. ΛΕΗ 20.



ΦΥΛ. ΠΡΩΗΓ. ΛΕΗ. 40.

Η συνδρομή προπληρωτέα και υποχρεωτ. δι' ἕν ἔτος ἐν Ζακύνθῳ ἀνά τριμ. δρ. 2
Ἐν τῇ Πρωτευούσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἐτήσια 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. χ. 10

ἘΝ ΖΑΚΥΝΘῳ: 15 ΦΕΒ[Ρ]ΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘ. 23

Ποιήσεις.—Ἀχ. Παράσχου,—Τιμ. Ἀμπελά,—Δημ. Βικέλα, ἐκ τῆς μεταφ.
τοῦ Ἀμλέτου—Ἐλισαβετίου Μαρτινέγκου,—Ι. Γ. Τσακασιάνου—Ν.Γ. Καμπά,—
Ἄθ. Χριστοπούλου,—Ἰωάνν. Πολέμη—Ἄσμα δημοτικόν—Φωσκόλου, Ὅρτις
μετάφρ. Γ. Κ. Σφήκα.—Γεώργιος Τερτσάτης, ὑπὸ Σ. Δε-Βιάζη.

ΑΓΩΝΙΑ

ὑ π ὀ

ΑΧΙΑΔΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Κόρη μ' ὀλόχρυτα μαλλιά 'ς τὴν τράχηλο χυμένα,
Χλωμὴ ἄν φύλλο κίτρινο, τὴν νύκτ' αὐτὴ πεθαίνει·
Τὰ μάτιά της ἐδῶ κ' ἐκεῖ κυττάζουν δειλιασμένα,
Θαρρεῖς μαζὴ μὲ τὴ ζωὴ καὶ ἡ ψυχὴ της βγαίνει...
Γυρίζει πρὸς τὴ μάνα της ἄν ρόδο μαραμμένο,
Καὶ λέγει μὲ παράπονο: «μανοῦλά μου, πεθαίνω!»
Ἐν τὸ δρόμο κάτω τύμπανα τῆς ἀποκορᾶς κτυποῦνε,
Καὶ οἱ διαβάταις ἄν κἀνεῖς πεθαίνῃ δὲ ῥωτοῦνε...

Ἄχ! ἀπ' τὸ δύστυχο κορμὶ, ψυχὴ, ὅπουταν βγαίνει,
Ὅταν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα μας σὲ ξεριζώνει ὁ Χάρος,
Καὶ ὡς 'ς τὰ χεῖλη ἔρχεσαι καὶ πάλι κατεβαίνεις,
Τὴν ὥρα ἐκείνη μολυβιοῦ καὶ πέτρας ἔχεις θάρος!
Τρομάξεις τὸ ἀγνώριστο καὶ σκοτεινὸ ταξίδι...
Ὅταν κἀνένας τὴν ψυχὴ 'ς τὸ Χάρο παραδίδη,
Τύμπανα τότε ἀποκορᾶς δὲν πρέπει νὰ κτυποῦνε,
Καὶ οἱ διαβάταις ἀπ' ἐκεῖ περνώντας νὰ γελοῦνε.

Ἡ κόρη 'ς τὸ προσκέφαλο τὴν κεφαλὴν ἀφίνει.

Τὰ δύο της χέρια τ' ἀκουμβᾶ 'ς τ' ἀδύνατά της στήθια,
Καὶ 'σάν πουλάκι ξεψυχᾶ καὶ 'σάν πουλάκι σβύνει.
Νερόθει τὸ Χάρο καὶ ζητοῦν τὰ μάτια της βοήθεια.
'Σ τὴν ἀγκαλιὰ ἡ μάνα της τὴν παίρνει τρομασμένη,
Μὰ καὶ 'ς ἐξέ μάνας ἀγκαλιὰ ὁ θάνατος πηγαίνει!...
Κάτω 'ς τὸ δρόμο τύμπανα τῆς ἀποκηᾶς κτυποῦνε,
Καὶ οἱ διαβάταις ἀπ' ἐκεῖ ἀμέριμοι περνοῦνε.

Ἡ νεῖα 'σηκώθη ἐξαφνα χλωμὴ 'σάν τὸ φεγγάρι
—«Ποῦς εἶν' αὐτὸς ποῦ μὲ κυτᾶ, ἠφονάζει τρομασμένα,
«Ὁ ἄγριος πολεμιστής, τὸ ξένο παλληκάρι,
«Πῶχει τὴν ἀστραπὴν σπαθί, τὰ φρύδια μαζωμένα;...
«Γιὰ 'δὲς, μοῦ δείχνει τ' οὐρανοῦ ἀκίνητος τὴ χάρι.
«Διῶξέ τον μάνα, διῶξέ τον, γιατί θενά με πάρη...»
Καὶ κάτω πάλι τύμπανα τῆς ἀποκηᾶς κτυποῦνε,
Καὶ οἱ διαβάταις ἀπ' ἐκεῖ περνῶντας τραγουδοῦνε.

'Απ' τὸ παράθυρο φανοῦ ἀναλαμπὴ κυττάζει,
Τὰ τύμπαν' ἀφηγκράζεται κι' ἀκολουθᾶ με πόνο·
—«Γιατὶ τοῦ κόσμου ἡ χαρὰ τὰ στήθη μου σπαράζει;
«Οἱ ἄλλοι ὄλοι χαίρονται κ' ἐγὼ πεθαίνω μόνο;...
«Μὲς τὰ δεκάξη χρόνια μου τὰ μάτια πῶς νὰ κλείσω;
«Βοήθησέ με, μάνα μου, βοήθησε νὰ ζήσω!»
Καὶ σιωπᾶ. Τὰ τύμπανα τῆς ἀποκηᾶς κτυποῦνε,
Καὶ οἱ διαβάταις ἀπ' ἐκεῖ περνῶντας τραγουδοῦνε.

—«Μάνα, 'σάν ἔλθῃ ὁ φίλος μου, ἂν μὲ πον' ἡ ψυχὴ του,
«Πὲς μὲ λουλούδια τοῦ θουνοῦ νεκρὴ νὰ με στολίση,
«Γιατὶ τ' ἀγάπαχ πολὺ 'σάν τᾶκορτα μαζῆ του...
«Κι' ἂν ἴσως κ' ἡ ἀγάπη του ὀγλίγωρα δὲ σβύση,
«'Ἄς ἔρχεται κάμμιὰ φορὰ 'ς τὸ κρύο μου λιθάρι.
«Αὐτὴ μονάχα σοῦ ζητῶ τὴν τελευταία χάρι.»
Λέγει, καὶ κάτω τύμπανα τῆς ἀποκηᾶς κτυποῦνε
Καὶ οἱ διαβάταις ἂν κάνεις πεθαίνῃ δὲν βρωτοῦνε.

Ἐξαφνα τ' ἄγριο κτυπᾶ καὶ μαῦρο μεσονύχτι·
Γογγύζει 'ς τὸ παράθυρο ἀγέρας λυπημένος,
Βῆμα βουβὸ ἀκούστηκε καὶ μόν' ἡ θύρα ἀνοίχτη,
Ἦλθανε τὰ μεσάνυχτα καὶ 'φάνηκεν ὁ Ξένος!...·

Ἐλυκὸς ἀκούσθη στεναγμὸς κ' ἐσμίχθη 'ς τὸν ἀγέρα,
Κ' ἡ μάνα μόνη ἔμεινε χωρὶς τὴ θυγατέρα...
Τὰ τύμπανα τῆς ἀποκηᾶς δὲν παύουν νὰ κτυποῦνε·
'Ἐτο' εἶν' ὁ κόσμος, κλαῖν' ἐδῶ καὶ παρεκεῖ γελοῦνε.

ΚΑΤΑΓΙΣ ΕΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΩ

Νῦξ ἀποκρέω· ἀγρυπνεῖ ἡ πόλις ὄρχουμένη,
'Ἐδῶ τοῦ Στράουσι στρόβιλοι, ἐκεῖ τοῦ Βέρδη μέλος.
'Ἐδῶ ὁ οἶνος· ἀφθονος τὰς κεφαλὰς θερμαίνει,
ἐκεῖ ἐρώτων ψελλισμοὶ καὶ κόρδακες καὶ γέλωσι.

Μέθης στιγμαί! οἱ χορευταὶ ἐντὸς λαμπρῶν μεγάρων
τὰ πένθη ἐλησμόνησαν καὶ τὰ παθήματά των.
Τίς οἶδε πόσους φίλους χθὲς ἐσάρωσεν ὁ Χάρων!
'Ἦδη οἱ θοῆνοι ἔπαυσαν πρὸ τῶν φαιδρῶν ἀσμάτων.

'Ἄλλ' ἔξω, εἰς τὸ ὑπαιθρον—ἀντίθεσις ὁποία!...
Στυγνὴ μυκᾶται καταγίς, οἱ δρόμοι πλημμυροῦσι.
'Ἡ πόλις λίμνη ἔγεινεν ἐκ τῆς βροχῆς εὐρεῖα
καὶ μόνον λάμπουν ἀστραπαί, μόνον βρονταὶ ἠχοῦσι.

Τί πρὸς αὐτοὺς ἡ καταγίς; Παράτασις κραιπάλης!
Στέγη ὑπάρχει δι' αὐτοὺς καὶ θάλαπον πῦρ ἐστίας.
Οὐδὲ ἀντιλαμβάνονται ἐν μέσῳ τύσης ζάλης
τοὺς καταρράκτας, τὰς βροντὰς τῆς δίνης τῆς ἀγρίας.

Πλὴν πέραν... εἰς τ' ἀκρότατον τῆς πόλεως σημεῖον,
εἰς τῶν νεκρῶν τὸν ἔρημον περίβολον, τίς σκέπη
τοσοῦτων προσφιλῶν νεκρῶν σκεπάζει τὸ μνημεῖον;
Τίς ταύτην τὴν στιγμὴν ἐκεῖ ποῖα τελοῦνται βλέπει;

Τὸ ἄνθος ἔπερ ἔρριψε χεῖρ τρέμουσα ἐχάθη,
Δὲν μένουσιν, συνετρίβησαν οἱ χθὲς ἀφθόντες λύχνοι.
'Ἀνώμαλα διήνοιξαν αἱ καταγίδες βάρη
καὶ τάφων ἀπολέσθησαν νεοσκαφῶν τὰ ἔγνη.

Τίς οἶδε ποῦ ἐκάθευδεν, ἐπὶ ταπήτων ποίων
καὶ διὰ πόσαν ἀσπασμῶν ἐθάλπεται τὸ πλάσμα
τὸ χθές εἰς τὸ νεοσκαφές αὐτὸ βίβθεν ταρεῖον,
τὸ ἐπιπλέον εἰς πηλὸν καὶ εἰς ἐλῶδες χάσμα;

Τίς οἶδε πόσοι ἐβλεπον μετὰ στοργῆς ἀπέιρου,
ὡς προσφιλές παλλάδιον, ὡς κόρην ὀφθαλμῶν των
καὶ πόσοι μετ' αἰσθήματος ἐφίλου διαπύρου
τὸ πλάσμα τοῦτο, τὴν βορὰν σκωλήκων λιμωττόντων!

Ἐκεῖ εἰς τάφος καὶ ἐμοῦ τὴν ἀδελφὴν ἐγκλείει
καὶ βλέπω ταύτην τὴν στιγμὴν φρικώδη ὀπτασίαν,
ἢ καταγιγίς τὰ φέρετρα εἰς λάσπην νὰ κυλίῃ,
καὶ πίπτω ἀπὸ τῶν χορῶν εἰς σκέψιν ἀπαισίαν...

Οἶμοι! ποῦ ἤδη φέρομαι διὰ τῆς φαντασίας!
Ἄλλὰ, ἐν ᾧ εἰς μνήματα στρέφω δακρύον ὄμμα,
φωνή—παρήγορος ἐλπίς—μοὶ λέγει τῆς θρησκείας
Ἐἴθε τοὺς τάφους μὴ ζητεῖς τὴν ἀδελφὴν εἰς χώμαιν!

ΤΙΜΟΛ. ΑΜΠΕΛΑΣ.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ ΑΜΑΕΤΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΔΗΜ. ΒΙΚΕΛΑ

Ἦ! Ἦς τὴν ἐβλεπα αὐτὴν τὴν στερεάν μου σάρκα
νὰ ἔλυονε, νὰ σκόρπιζε κ' ἕνας ἀτμός νὰ γείνη!
Ἦ νόμον ἄς μὴν ὄριζε ὁ Πλάστης νὰ παιδεύῃ
τὸν αὐτοκτόνον!—Ἦ Θεέ, Θεέ μου, πόσον κούφια,
κὶ ἀνωφελῆ καὶ μάταια κὶ ἀνούσια καὶ σάπια
μοῦ φαίνονται τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου ὅλα!
Τί σίχαμα! τί σίχαμα! Χωράφι χέρσον εἶναι,
ξεσποριασμένον! Γέμισε ἀγκάθια καὶ τριβόλους
κὶ οὐδ' ἔχει ἄλλο τίποτα!... Ἦς αὐτὸ νὰ καταστήσῃ!

Μόλις νεκρός πρὸ δυὸ μηνῶν... μήτε κἂν δύο! Ὁχι!
Τί Βασιλεύς! Ὁμοιάζει μὲ τοῦτον ὅσον μοιάζει
ὁ Ὑπερίων ὁ Θεός μὲ Σάτυρον! Καὶ τόσον
γλυκός πρὸς τὴν μητέρα μου, ποῦ ὡς καὶ τὸν ἀέρα
δὲν θάψινε ἔς τὸ πρόσωπον σκληρὰ νὰ τῆς φυσήσῃ!
Γῆ κὶ Οὐρανέ! μοῦ ἔρχονται ὅλα μαζῆ ἔς τὸν νοῦν μου!
Δὲν εἶχεν ἀπ' ἐπάνω του ξεκολλημὸν ἐκείνη,
κὶ ὁ χορτασμός ἐφαίνετο τὴν ὄρεξιν ν' αὐξάνῃ.
Ἄσταθῆια, σοῦ ἔπρεπε Γυναῖκα νὰ σὲ λέγουν!
Εἰς ἕνα μῆνα! Πρὶν φθαροῦν τὰ ὑποδήματά της,
ἐκείνα ποῦ ἐπήγαγε ἔς τὸ λείψανον κατόπιν
τοῦ δυστυχοῦς μου τοῦ πατρός, ἔς τὸ δάκρυ βουτηγμένη,
ἄλλη Νύκθη! Καὶ αὐτὴ—ἡ ἴδια... Ἦ Θεέ μου!
καὶ κτῆνος χάρις λογικὸν ἢ κρίσιν, θὰ ἔκρατοῦσε
ὀλίγον περισσότερο τὸ πένθος του! Κ' ἐκείνη
νὰ πανδρευθῆ, — τὸν ἀδελφὸν νὰ πάρῃ τοῦ πατρός μου,
ἀλλὰ ποῦ τὸν πατέρα μου τὸν ὁμοιάζει τόσον,
ὅσον ἐγὼ τὸν Ἑρακλῆ! Εἰς ἕνα μῆνα μέσα!
Πρὶν ξεπρισθοῦν τὰ μάτια της καὶ πρὶν νὰ ξεβουρκώσουν
ἀπ' τῶν κριματισμένων της δακρύων τὴν πλημμύραν!
Ἦ! Τί θεοκατάρτη ἀνυπομονησία!
νὰ τρέξῃ τόσον βιαστικὰ εἰς ἄνομα σενδόνια!
Καλὸν δὲν ἦτον, κ' εἰς καλὸν δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐβγῇ.
Ἄλλὰ, καρδιά μου βράγισε καὶ γλώσσά μου βουβάσσει!

Νὰ ζῆ κάνεις ἢ νὰ μὴ ζῆς Ἰδοῦ ἡ ἀπορία.
Τί εἶναι πλέον εὐγενές; Νὰ ζῆ, νὰ ὑποφέρῃ
τῆς Τύχης τὰ τοξόματτα, τὰ σφενδονίσματά της,—
ἢ ἔς ἕνα πέλαγος δεινῶν ν' ἀντισταθῆ ἐνόπλιος
καὶ νὰ τὰ κάμη οὔτω πως νὰ παύσουν!... ν' ἀποθάνῃ,
νὰ κοιμηθῆ! Ἰδοῦ τὸ πᾶν καὶ μόνον μ' ἕναν ὕπνον
νὰ παύσῃ τὸν πονόκαρδον καὶ τὰ δεινὰ τὰ χίλια,
ποῦ εἶν' ἡ μοῖρα τῆς σαρκὸς, συντέλεια θὰ ἦτο
νὰ τὴν ὀρέγεται κάνεις ἐνθέρμως!—Ν' ἀποθάνῃ,
νὰ κοιμηθῆ—Νὰ κοιμηθῆ; Νὰ ὄνειρεύετ' ἴσως!
Ἰδοῦ, ἰδοῦ τὸ πρόσκομμα! Διότι ἔς τοῦ θανάτου
τὸν ὕπνον τοῦτον ἄρα γε τί ὄνειρα θὰ ἔλθουν,
ἀφοῦ ἀποτινάζωμεν τὴν σκέπην τὴν φαρτὴν μας;

Αὐτὸ μᾶς φέρει δισταγμούς· αὐτὸ εἶν' ἡ αἰτία
 'ποῦ κάμνει τόσον μακρὸν τῆς συμφορᾶς τὸν βίον.
 Διότι ποῖος ἤθελε ποτὲ νὰ ὑποφέρῃ
 τοῦ κόσμου τὸν περίγελον καὶ τὴν καταδρομὴν του,
 τυράννων καταπίσειν, τρανῶν ὑπέροψίαν,
 τὰ βάσανα τοῦ ἔρωτος τοῦ καταφρονημένου,
 τοῦ νόμου τὴν βραδύτητα, τὸ ὕψος τῶν ἐν τέλει,
 καὶ ὅσα κολαφίσματα ἀρπάζει καθ' ἡμέραν
 ἡ μετρίοφρων ἀρετὴ ἀπὸ τοῦ ἀναξίου,
 ἐνῶ τοῦ ἦτο δυνατόν τὸ πᾶν νὰ ἐξοφλήσῃ
 μ' ἓνα κεντρί! Ποῖος ἤθελε φορτία νὰ σηκῶνῃ,
 καὶ νὰ ἰδρόνη, νὰ βογκᾷ ἀπ' τῆς ζωῆς τὸ βάρος,
 εἰάν τοῦ μετὰ θάνατον ὁ φόβος, — ἂν ὁ τόπος
 ὁ ἄγνωστος, ὅπου ποτὲ κανένας ταξειδιώτης
 ἀκόμη δὲν ἐγύρισε ἀπὸ τὰ σύνορά του, —
 εἰάν δὲν μᾶς ἐκλόνιζαν αὐτὰ τὴν θέλησίν μας,
 ὥστε κάνεις νὰ προτιμᾷ τὰ βάσανα 'ποῦ ἔχει,
 παρά νὰ τρέξῃ μόνος του εἰς ἄλλα ποῦ δὲν 'ξεύρει.
 Ἴδου πῶς ἡ συνειδήσις δειλοῦς μᾶς κάμνει ὄλους,
 ἰδου τῆς ἀποφάσεως τὸ φυσικὸν τὸ χρῶμα
 πῶς μὲ τ' ἀχνόν της θάμπωμα ἡ σκέψις τὸ χλωμιάζει,
 καὶ πῶς ἐπιχειρήματα μεγάλα καὶ γενναῖα
 μὲ τοὺς τοιοῦτους δισταγμούς ἀπ' τὰ νερά των ἔγαίνουν
 καὶ καταντοῦν καὶ τ' ὄνομα τοῦ ἔργου νὰ τὸ χάνουν! —
 Πλὴν, σιωπή! — ὦ! ἡ γλυκεῖα ἡ Ὁρηλία! — Νύμφη,
 ἵς τὴν προσευχὴν σου μὴ ξεχνᾷς κ' ἐμὲ τὰ κρίματά μου.

ἘΣΜΑΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ (βον) Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

Τ' ἔχεις καρδιά καὶ μοῦ πονεῖς τ' ἔχεις κ' ἀναγενάζεις;
 Καρδιά δὲν παίζεις, δὲ γελᾷς ἂν ποῦσουν μαθημένη;
 — Τὸ τί καλὸ μοῦρθε ἔμπροσά νὰ παίζω νὰ γελᾶσω,
 ἢ ποῦρθε ἡ ὦρα γιὰ σκλαβιά κ' ἡ ὦρα γιὰ τὰ ξένα;
 Χωρὶς ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τῆ μάνα,
 Χωρίζονται τ' ἀντρώγωνα τὰ πολυαγαπημένα,]
 Κ' ἐκεῖ ποῦ ξεχωρίζονται χορτάρι δὲ φυτρώνει!

ΕΛΙΣΑΒΕΤΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΥ

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Αὐτὸν κόσμους ἵς τὴν Ἀκρόπολι ἔξανόγει ἐκεῖος 'ποῦ ἀνέβη.
 Ὁ ἓνας λὲς πῶς νὰ ὑψωθῇ ἵς τὸν οὐρανὸ γυρεύει,
 Ὁ ἄλλος γέκει ταπεινός, καὶ λυπημένος εἶναι.....
 Λέγεται ὁ πρῶτος ΠΑΡΘΕΝΩΝ, ὁ δεῦτερος ΑΘΗΝΑΙ.

Η ΖΑΚΥΝΘΟΣ ΜΟΥ

Ὦ Ζάκυθό μου οὐράνια, εἶσαι γιὰ μὲ ἡ ζωὴ μου,
 Ἐσὺ πατέρα, μάνα μου, καὶ πνεῦμα καὶ ψυχὴ μου.
 Ἀγαπητὸ νησάκι μου, μὲ τ' ἄνθη σου τὰ τόσα,
 Νὰ σ' ἐξυμνήσουν δὲν ἀρκοῦν ὁ νοῦς μου, μήτε ἡ γλῶσσα.
 Τὰ κύματά σου, 'ποῦ ἀγροικῶ νὰ σκάνε ἵς τὸ λιμένα,
 Φαίνονται λόγια τ' οὐρανοῦ ὅπου μιλοῦν ἵς ἐμένα.
 Καὶ ἡ αὔρα σου ἡ οὐράνια, 'ποῦ μοῦ φυσᾷ ἵς τὰ γήθειν,
 Φέρνει ἵς τὸ νοῦ, ἵς τὸ σῶμά μου ὀλημερίς βοήθειν.
 Ἡ ἐξοχὴ σου ἡ μαγικὴ πῶς φαίνεται ἵς ἐμένα!
 Δὲ θέλω τὴν Παράδεισο, θέλω νὰ ζῶ μ' ἐσένα.
 Ἐταῖς εὐωδίαις ταῖς ἀπειραις, ἵς τ' ἀρώματα 'ποῦ χύνεις.
 Ὅτι εἶναι ἵς τὴν Παράδεισο εἰς τὴν ψυχὴ μου δίνεις.
 Ἐστὶ αἰσθανόμουνα συχνὰ νὰ μὲ λυπῇ ἡ καρδιά,
 Τότες ὅπου ἔμουν ἀπὸ σέ, νησάκι μου, μακρούα.
 Ὅταν θελήσῃ ὁ θάνατος τὰ μάτια μου νὰ κλείσῃ,
 Νὰ ξεψυχήσω ἀπεθυμῶ ἵς τὴν ὀμορφὴν σου φύσι.
 Θωρῶντας τὰ λουλούδια σου, τὸν καθαρὸ οὐρανὸ σου,
 Τὴ μαγικὴν σου ἐξοχὴν, τὸν τόσο γολισμὸ σου,
 Ὅ' ἀνοίξω γιὰ ὕσερν φορὰ ἵς τὴν αὔρα σου τὸ γόμα
 Καὶ θέλει ἀφήσω τὸ κορμί ἵς τὸ ἀγαπητό σου χῶμα.

ἘΣ ΤΟΝ ΕΛΙΣΑΒΕΤΙΟΝ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΝ

Ἦέρασες!... μ' ἂν σβύνη ὁ τάφος ὅ,τι παίρνει ἀπὸ ἔμπροστά μας
 Σένα δὲ σὲ σβῆ, τὸν σβύνεις· ἔχεις τάφο τὴν καρδιά μας.
 Ἐπεσεσ, μὰ ζῆς· ὁ νοῦς σου μ' ἀρετάς ἀδελφωμένους
 Ἀκλουθᾷ τὸ Σολωμό του. Σὺ δὲν εἶσαι πεθαμμένος.

Η ΛΙΜΝΗ

Ήταν προχθές κορίτσια 'στό χορό
'Όλα λουλούδια, όλα μυρωδιά.
'Αχ, τί αγαπούσα όλα και θαρρώ
Και γι' άλλα τόσα μόμενε καρδιά.

Μ' αν καθρεφτίζ' η λίμνη κάθε τί,
Περνά αυτό κι' η ζωγραφιά περνά,
Και μοναχά του ούρανού κρατεί
Τη ζωγραφιά πιστά, παντοτεινά.

Το κρίμά μου τό λέγω δέν 'μπορώ
'Ατάραχος νά 'δω την ωμορφιά.
'Αχ, με τ'ης λίμνης 'μοιάζω τό νερό,
'Πού ό,τε περνά, αφήνει ζωγραφιά,

"Άφησε όλοι νά μέ λέν τρελλό
Και μή σε μέλη, αγάπη μου χρυσή.
'Αν είμαι λίμνη, μ' όλαις αν γελώ,
'Ο ούρανόσ τ'ης λίμνης είσαι σύ!

N. F. KAMPA Σ

ΕΥΧΗ ΑΘ. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Είς υγείαν των Έρωτων!
Τό ποτήρι μας τό πρώτον
'Ας τό σφίξωμε γεμάτο
'Όλοι, φίλοι, ως τόν πάτο.
Ψάλτ' ό Έρωτας νά ζήση,
Μέσ' 'ς τά στήθη μας ν' αυξήση,
Φλόγαις άσβυστες ν' αστράψη
Και ταις εύμορφαις ν' ανέψη!

Κι' αναμμέναις νά ταις στείλη
'Σ τά ύγρά μας τούτα χείλη.
Νά φιλοῦν φιλιὰ κρασάτα,
Εὐωδέστατα, δροσάτα.
Και ρουφώντας νά νομίζουν
Πώς ταις φλόγαις ταις δροσίζουν,
Και νά πίνουν, και νά πίνουν,
Και ποτέ τους νά μή σβύνουν!

Η ΜΑΤΙΑΣ ΣΟΥ

† 'Αν ή άλλαις ή ματιαίς τ'ης καρδιαίς μαραίνουν,
Η 'δικαίς σου, αγάπη μου, με μεθοῦν έμένα,
Κι' αν ποτέ τά λόγια μου, φως μου, σε πικραίνουν,
Μην τά παίρνεις για σωσά, λόγια με θυσμένα.

Τό κοραλλένιο χερί σου ενῶ μου βαλσαμώνη
Μέ τά γλυκά τά λόγια του τόν έρωτά μου, φίλη,
Η άπονή σου ή ματιά γιατί νά με πληγώνη;
Κλείσε λοιπόν τά μάτια σου και δώσε μου τά χείλη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα)

(Όρα προηγούμενον φυλλάδιον)

Μεσονύκτιον.

Τάς ευχαριστίας μου και τας εύχάς μου ανέπεμπον πρὸς τήν Θεό-
τητα, οὐδέποτε όμως έφοβήθην αὐτήν. Και όμως τώρα ότε αισθάνο-
μαι τήν μάστιγα όλων των δυστυχιῶν, φοβοῦμαι και ίκετεύω αὐτήν.

'Ο νοῦς μου έτυφλώθη, ή ψυχή μου έταπεινώθη, τό σῶμά μου κατε-
βλήθη υπό τ'ης άτονίας του θανάτου.

Είναι αλήθες! οί δυστυχείς έχουσι ανάγκην άλλου τινός κόσμου,
διαφόρου τούτου εν ᾧ τρώγουσι πικρόν άρτον, και πίνουσι ὕδωρ μετά
δακρύων μεμιγμένον. Η φαντασία αναπλάττει αὐτόν, ή δέ καρδια
παραμυθίζεται. Η άρειτή άείποτε δυστυχοῦσα έδῶ κάτω έμμένει έλ-
πίζουσα άμοιβήν τινα.—Οὐαί όμως πρὸς εκείνους οἴτινες, ὅπως μή ὤ-
σι κακοί, έχουσι ανάγκην τ'ης θρησκείας!

'Εγυγονπέτησα εν τινι εκκλησιδίῳ κειμένῳ εν 'Αρκουζ, διότι ήθιανό-
μην τήν χείρα του Θεου βαρύνουσιν εν τ'η καρδίᾳ μου.

Μήπως άπώλεσα τό σθένος μου, Λαυρέντιε; ό Θεός νά μή σε κάμη
ποτέ νά αισθανθής τήν ανάγκην τ'ης μοναξίας, των δακρύων και μιζς
εκκλησίας.

ώρα 2.α

'Ο ούρανόσ είναι θεαλλώδης· τὰ άστρα άρχιά και ὄχρα ή δέ σε-
λήνη ήμιτεθαμμένη εν ταις νεφέλαις ρίπτει άσθενείς τας άκτίνας της
επί των πικραθύρων μου.

τήν πρώην.

Λαυρέντιε, δέν άκούεις; σε καλεί ό φίλος σου! όποιος ὕπνος! ίδου
ανατέλλει άκτίς ήμέρας, και ίσως ένα σκληρότερα καταστήση τὰ δει-
νά μου.—Ο Θεός δέν με άκούει. Με καταδικάζει μάλιστα ανά πάσαν
στιγμήν εις τήν άγωνίαν του θανάτου, και με αναγκάζει νά καταρῶ-
μαι τας ήμέρας μου, και ται υπ' οὐδενός κηλιδωθείσας έγκλήματος.

Τί; αν είσαι θεός δυνατός, υπέροχος, ζηλωτής άποδιδού άμαρτί-
ας πατέρων επί τέκνα, επί τρίτην και τετάρτην γενεάν (1), δύναμαι

(1) Έξοδος Κ. 6

να ἐλπίσω ἔλεος ἐγὼ; Κατάπεμψεν ἐπ' ἐμοῦ—ἀλλ' ἐπ' ἐμοῦ μόνον—
τὴν ὀργὴν σου, ἥτις ἐν τῷ ἄδῃ καθημένη ἐμφυσᾷ τὰς φλόγας (2) αἵ-
τινες θέλουσι κατακαύσῃ μυριάδας μυριάδων λαῶν μὴ γνόντων Σε.

Ἄλλ' ἢ Θηρεσία εἶναι ἀθῶα, καὶ μακρὰν τοῦ να σὲ νομίζῃ σκληρὸν,
ἐν γλυκυτάτῃ ἡρμῖα ψυχῆς σὲ λατρεύει. Ἐγὼ δὲν σὲ λατρεύω, διότι
σὲ φοβοῦμαι—καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἀνάγκην σου. Ἀπόβαλε, φεῦ!
ἀπόβαλε τὰς ιδιότητας δι' ὧν οἱ ἄνθρωποι, ὅπως σὲ καταστήσωσιν
ὅμοιον αὐτοῖς, σὲ περιέβαλον. Δὲν εἶσαι ὁ παρήγορος τῶν τεθλιμμένων;
Καὶ ὁ θεῖος Υἱός σου δὲν ἐκαλεῖτο ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου; Ἄκουσόν
με λοιπόν. Ἡ καρδία αὐτὴ σὲ αἰσθάνεται, μὴ ὅμως δυσανασχετῆς διὰ
τὸν στόνον πρὸς ὃν ἡ φύσις ἐξαναγκάζει τὰ κατεσπαραγμένα σπλάγ-
χνα τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ κατὰ σοῦ μεμφιμοιρῶ καὶ κλαίω, καὶ σ' ἐ-
πικαλοῦμαι, ἐλπίζων νὰ ἀνακουφίσω τὴν ψυχὴν μου—νὰ τὴν ἀνακου-
φίσω; ἀλλὰ πῶς, ἀφοῦ δὲν εἶνε πλήρης σου; ἀφοῦ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ
δὲν ἐπεκαλέσατό σε, καὶ μόνον προσφεύγει εἰς τὴν βοήθειάν σου,
καὶ τὴν ἀρωγὸν ἐπικαλεῖται ἑρχιόνα σου τῶρα ὅτε ἐν τῇ ἀθλιότητι
κατέπεσε; ἀφοῦ σὲ φοβεῖται, καὶ υἰδὼλος ἐπὶ σὲ ἐλπίζει; Οὐτ' ἐλ-
πίζει, οὔτε ποθεῖ ἢ τὴν Θηρεσίαν· καὶ ἐν αὐτῇ μόνῃ σὲ βλέπω.

Ἴδού, Λαυρέντιε, προφερόμενον τὸ ἐγκλημα διὰ τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς ἀπέ-
συρεν ἀπ' ἐμοῦ τὸ βλέμμα του. Οὐδέποτε ἐλάτρευσα αὐτὸν ὡς λατρεύω
τὴν Θηρεσίαν. Βλασφημία! Ἴση πρὸς τὸν θεὸν ἐκείνη ἦτις μιᾶ πνοῇ
ἔσεται σκελετός καὶ μηδέν; Ἴδὲ τὸν ἀνθρώπον ταπεινωθέντα. Ὑπε-
ράνω λοιπόν τοῦ Θεοῦ τὴν Θηρεσίαν θὰ θέσω;—Ἄ! ἐξ αὐτῆς οὐ-
ρανία καὶ ἀπειρος ἐκχέεται καλλονή, καλλονὴ παντοδύναμος. Δι' ἐνός
βλέμματός ἀναμετρῶ τὸ σύμπαν· μ' ἐκθαμβὸν ὀφθαλμὸν θεωρῶ τὴν
αἰωνιότητά· τὸ πᾶν εἶναι χάος, τὸ πᾶν θαυμάσιον σβύνεται καὶ ἐκ-
μηδενίζεται· ὁ Θεὸς μοὶ ἀποβαίνει ἀκατάληπτος, ἢ δὲ Θηρεσία ἀεί-
ποτε εἶναι ἐνώπιόν μου.

(ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΕΡΤΣΕΤΗΣ

Περὶ τὸ 1615, ἰσχυρῶς τις Τερτσέτης, μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ
Ἰωάννου, καταλιπὼν τὴν πατρίδα τοῦ Cistal, — πόλιν παράλιον τῆς
μεσημβρινῆς Γαλλίας, τὸ πάλαι ὀνομαζομένην Κισαρτίη, ὑπὸ τῶν
βρβαρῶν καταστραφεῖσαν καὶ ἀνοικοδομηθεῖσαν τὸν δέκατον τρίτον
αἰῶνα, καὶ ἀκηχάσαν κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον, — ἐνταῦθα ἐλθὼν συν-
εζεύχθη εἰς δεῦτερον γάμον μετὰ Ρόζας· τινός, χήρας Πέτρου Μολόνη.
Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωάννης, πλοίαρχος, ταξιδεύων μετὰ ἐνετικῆς ση-

(2) Μπλαχίας Γ'. 3.

μαίας καὶ συναντηθεὶς μετὰ τουρκικοῦ πλοίου, καθ' ὃν καιρὸν ἢ
Ἐνετία ἐπολέμει τὴν Τουρκίαν, ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, συνήψε
μετ' αὐτοῦ μάχην. Ὁ Τερτσέτης ἐνίκησεν. Ἀλλὰ, πληρωθέν-
τα θνατηφόρος, ἀπεβίβασαν αὐτὸν εἰς Μῆλον, ἐῖθα ἀπεβίωσεν
καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἀγίας Παρασκευῆς.

Ἐξ ὅλων τῶν ἐν Ζακύνθῳ γεννηθέντων τοῦ διακεκριμένου τούτου
οἴκου, ὁ τὰ μάλιστα γνωστός εἶνε ὁ διαπρεπὴς ἐθνικὸς λόγιος καὶ ποιητῆς
Γεώργιος Τερτσέτης οὗ τὸ ὄνομα κατέστη ἐν Ἑλλάδι λίαν δημοφιλές.
Ἐγεννήθη τῇ 17 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1800, ἐκ πατρὸς τοῦ ὀνο-
μα Ναθαναὴλ, ἱατροῦ, ὑπάρχοντος δημοτικοσυμβούλου καὶ Βουλευ-
τοῦ ἐπὶ Ἀγγλικῆς Προστασίας, καὶ ἐκ μητρὸς Αἰκατερίνης Στρούζα.

Παιδιόθεν εἶχεν ὁ Γεώργιος Τερτσέτης κλίσιν εἰς τὴν μελέτην.
Ἐνταῦθα μαθὼν τὰ πρῶτα γράμματα, ἔσχεν ἀκολούθως διδάσκαλόν
τὸν ἰταλὸν λόγιον Μωρατέλην, ὅστις, οὐ μόνον φιλολογίαν καὶ γραμ-
ματολίαν ἐδίδασκεν ἐνταῦθα εἰς τοὺς μαθητάς, ἀλλ' ἐνέπνεεν αὐτοῖς τὸ
τῆς φιλοπατρίας αἶσθημα, ὅπερ ἦτο πολὺτιμον διὰ τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην, καθ' ἣν εἴχομεν ἀνάγκην ἀνδρῶν, οἵτινες μετὰ ἀγῶν ἀν-
σθημάτων, ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ψυχῇ τε καὶ σώματι, νὰ ἐργασθῶσι.

Τὸν Ὀκτώβριον 1816 μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τοῦ Μα-
ρίνου Συγούρου, φοιτητοῦ τῆς Ἰατρικῆς. Ὁ Τερτσέτης ἐπίδοθεῖς εἰς
τὰ νομικὰ, ἐν Παταβίῳ, δὲν παρημέλησε τὴν φιλολογίαν καὶ γραμ-
ματολογίαν, ὥστε ὁ ρηθεὶς Συγούρος ἔγραψε, μετὰ τινος μῆνας, πρὸς
τὸν Ἀντώνιον Μάτεσιν, γνωστὸν συγγραφεὰ τοῦ ὠραίου δρώματος
Βασιλικοῦ, ὅτι ὁ Τερτσέτης, a gran passi cammina nella
carriera delle Muse. Πάντες σχεδὸν εἰ φοιτηταὶ ἐμελέτων τότε
καὶ φιλολογίαν, εἶχον αἰσθήματα ἐπίζηλα, ὥστε ὁ γνωστός Αἰμίλι-
ος Τυναλδὸς, περὶ τῶν τότε ἐν Ἐνετίᾳ Ἑλλήνων λέγει α.....
I Greci che frequentassero la carriera universitaria, e ricordo i
più di coloro che erano ammessi alla mensa contese, fra i
quali i due fratelli Carvella (1), Alvise Curzola, un Marino
Sicuro, un Giorgio Terzetti tutti di Zante; un Anastasio Londo,
un Costantino Zografu del Peloponneso... e ricordo con cara
compiacenza che si discutano gli avvenimenti prossimi a scop-
piare in Grecia per sottrarsi dal barbaro e pesante servag-
gio della Mezza Luna.

Μεταξὺ τῶν διδασκαλῶν αὐτοῦ, ἔλαβεν, εἰς Ἰταλίαν, διὰ τὴν
ἰταλικὴν γραμματολογίαν, τὸν ἐπιφανῆ Ἰωσήφ Βαρβιέρην, τὸν ἐπι-
σημότερον τῶν συγχρόνων ἰταλῶν ἱεροκηρύκων, ἔσχον φιλολόγον
καὶ ποιητὴν.

Γινόμενος διδάκτωρ καὶ ἐλθὼν ἐνταῦθα δὲν κατεγίνετο εἰς τὴν
ἐπιστήμην. Μίαν μόνον δίκην ὑπερασπίσθη. Ἀδιακόπως ὅμως ἐμελέτα καὶ

(1) Οἱ δύο οὗτοι Καρβελά ἦσαν ὁ ἱατρὸς φραγκίσκος καὶ ὁ Νικόλαος.

προσπάθει νὰ μαλετήσῃ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ νὰ ἔχη γνώσιν ἐντελῆ περὶ τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος καὶ νὰ συνδέσῃ φιλικὰ μεθ' οἰουδήποτε ἡδύνατο νὰ πληροφορήσῃ αὐτὸν περὶ τῆς δούλης πατρίδος, καθότι τὸ ἰδανικὸν αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἑλλάς.

Συνδέσας φιλικὰ μετὰ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐξέγερσιν καὶ ὀπλαρχηγῶν, οἵτινες ἦσαν ἐνταῦθα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἰδίως τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ τῆς Ἀγγλίας, καὶ μυθεῖς τὰ μυστήρια τῆς Φιλικῆς Ἐταίρειας, ἔδραμε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐπανάστασιν ὅπως ἀγωνισθῆ' ἀλλ' ἀσθενήσας, εἰς τὸ νησιδίον Κάλχμον ἐνοσηλεύετο, ἕως οὗ μετεβῆ ὁ Δημήτριος Σερῆος, πρῶτος ἐξάδελφος αὐτοῦ ἐκ μητρὸς, ὅπως ἐπικαρτέη αὐτὸν εἰς τὴν Ζίκυυθον. Ἐπὶ Καποδιστρίου δ' ἀνεχώρησεν ἐκ νέου καὶ διαώρηθη καθηγητῆς ἐν Ναυπλίῳ τῆς Γαλλικῆς καὶ ἑλληνικῆς ἱστορίας, ὅτε ἐδημοσίευσέ τινα τῶν μαθημάτων αὐτοῦ, ἅπερ νῦν εἶνε δυσεύρετα. Μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Ὁθωνοῦ διαώρηθη δικαστῆς, καὶ εἰς τὴν γνωστὴν ἐκείνην δίκην κατὰ 1834—1835 κατὰ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη καὶ Πλαπούτα, ἔδειξε χαρακτηρὰ ἀτρόμητον, μετὰ τοῦ προέδρου Ἀναστασίου Πολυζωΐδου. Ὁ Τερτσέτης μάλιστα ἐδημοσίευσεν τῇ 25ῃ Μαρτίου τοῦ 1845 τὴν Ἀπολογίαν του (1). Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες διεκινδύνευσαν τὴν ζωὴν, ἀλλὰ δὲν ἐνέδωσαν πρὸς ἀσεβῆ ἐπιτάγματα τῶν τότε διεφθαρμένων ἀφιλοπατρίδων, ἐπιθυμούντων τὸν θάνατον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἥρωος Κολοκοτρώνη!

Παυθεὶς ὁ Τερτσέτης, μετέβη εἰς Παρισίους, ὅπου διέμεινε μελετῶν καὶ ἀκροώμενος τὰ μαθήματα τῶν ἐνδοξοτέρων τῆς Γαλλίας καθηγητῶν, καθότι ἡ φιλομαθεία αὐτοῦ ἦτο θαυμαστή. Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Λονδίνον, ἐνθα ἔμεινε μέχρι τοῦ 1844, καθ' ὃ ἔτος ἐπανέκαμψεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐξέδωκε τὸν Ρ ἢ γ α ν, οὗ τινος μόνον ὀλιγίστους ἀριθμοὺς ἐδημοσίευσεν. Ἐκτοτε διαώρηθη Βιβλιοθηκῆριος καὶ Ἀρχαιοφύλαξ τῆς Βουλῆς, καὶ οὕτω, εἰς αὐτὸν ὀφείλουται ἡ πρώτη σπουδαία ἐπιμέλεια πρὸς πλουτισμὸν τῆς Βιβλιοθήκης, ἣν ἔπειτα ὁ διακεκριμένος Τ. Φιλῆμων τόσον ὠρέλησεν. Ὁμως, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐταξείδευσε καὶ ἰδίως εἰς Ἰταλίαν, ἐνθα ἐπαρεύθη καὶ διὰ ἑθνικῆς ὑπηρεσίας. Ἐπὶ Ὁθωνοῦ, τὸ 1860, ὅτε ἦτο ἡ Ναυπλιακὴ Ἐπανάστασις, ἐστάλη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως ἀποτρέψῃ τὸν Γαριβάλδην νὰ χορηγήσῃ βουλῆειαν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐπανάστατας (2) ὡς μὴ ἔχοντας ἑθνικὸν σκοπὸν. Τὴν

(1) Τὰ περὶ τῆς σπουδαίας ταύτης δίκης ἐξεδόθησαν εἰς τόμον ἐκ σελίδων 384ων ἐν Ἀθήναις τῷ 1845, τύποις Ἀντωνιάδου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ δίκη τοῦ αἰοδίου Θ. Κολοκοτρώνη καὶ Α. Πλαπούτα. Σκηνὴ πολιτικὴ τοῦ 1835 ἔτους, πρόθεσις κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνισμοῦ, ὑπὸ Β.»

(2) Πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ βίου τοῦ Τερτσέτη τὴν «Ἐστῆσιν τοῦ ἰονικοῦ Κράτους» (τόμ. Β' σελ. 537, 550), ὑπὸ τοῦ ἀκαμάτου Π. Χιώτου.

ἀποστολὴν ταύτην ἐξεπλήρωσεν ὁ Τερτσέτης, ὅστις ὑπὲρ τῆς εὐδωσέως τῆς πατρίδος ἀείποτε εἰργάζετο καὶ ὑπὲρ ταύτης συνεσκέφθη καὶ μετὰ τοῦ Καβούρ, ὅτε παρεστάθη αὐτῷ, τῇ συστάσει τοῦ ἐπιφανοῦς Μαιμάνη, πρέσβεως τότε τῆς Ἰταλίας ἐν Ἀθήναις.

Τῷ 1866, εἰς Ρώμην εὐρισκόμενος καὶ προσπαθῆσας νὰ ἐκλύσῃ τὴν συμπάθειαν καὶ τοῦ Πάπα ὑπὲρ τῶν Κρητῶν, ἔλαβε συνέντευξιν μετὰ τοῦ Ποντίφηκος, ἀλλ' ἀπέτυχεν τοῦ σκοποῦ, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο ὁ Πάπας, μήπως ἡ μεσολαβησις τοῦ ἀπὸ βῆ μαλλον ἐπιζήμιος ὡς ἡ ὑπὲρ τῆς Παλονίας. Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, εἰς τὸ ἐν Ρώμῃ ἑλληνικὸν προξενεῖον ἐώρτασαν τὴν 25 Μαρτίου μεγαλοπρεπῶς. Τότε ὁ πρόξενος Γιωτιὲ ἀπήγγειλε γαλλικοὺς στίχους, καὶ Λόγους ὅτε Λαβουλιέ καὶ Τερτσέτης, ὁ μὲν γαλλιστὴς ὁ δὲ ἰταλιστὴς. Πάντες οἱ ρήτορες ὡς θεῶα εἶχον τὴν Κρήτην. Ὁ Τερτσέτης ἤθελε νὰ τυπώσῃ, ἐν τινι ρωμαϊκῇ ἐφημερίδι τὸν λόγον· ἀλλ' ἡ λογοκρισία δὲν ἐπέτρεψε, καθὸ πολὺ φιλελεύθερον!

Τῷ 1867 συνεζεύχθη, εἰς πρῶτον γάμον, μετὰ τῆς λογίας γαλλίδος κυρίας Ἀδελαΐδος Germain ἐκ Chiambery, νέας κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἣ ὅποια πάραυτα μετέφρασε ἐν Γαλλικῇ πεζογραφίᾳ ἐκλεκτὰ τινα τοῦ συζύγου τῆς ποιημάτων, ἅτινα ἐν Πίζῃ ἐξέδοτο, τῷ 1867, ὑπὸ τὸν τίτλον «Poésies diverses de M. George Terzetti».

Ὁ Τερτσέτης ἐνυμφεύθη εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα ἐπτὰ ἐτῶν. Τοιαῦτα παραδείγματα ἔχομεν, ἰδίως παρὰ ποιηταῖς, οἵτινες νομίζουσιν ὅτι ὁ ἔρως εἶνε ἀνάγκη τῆς ψυχῆς. Ὁ Ἡρακλῆς Σφόρτσας, ποιητῆς, γέρον ἐνυμφεύθη. Νέας ἐρωμένους εἶχον, εἰς λίαν προχωρημένην ἡλικίαν ὄντες, καὶ ὁ Γκαζίτης, ὁ Βερανζέρ, ὁ Μαρκίτης, ὁ Ἀλεάρδης, ὁ Σαιν Μπέβ καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἐλθωμεν τῶρα εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἅπερ εἶνε ὄντως ἐθνικώτατα. Πράγματι ὁ Τερτσέτης ἦτο ἐθνικός ὡς ποιητῆς, ὡς ρήτωρ καὶ ὡς συγγραφεύς. Εἶχεν ἐνστερνισθῆ καὶ ἐνσαρκάσει ἐν ἐκυτῷ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀγνήν, τὴν σεμνήν, τὴν πάλλουσαν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου. Ὁ ἐθνισμὸς τοῦ ἦτο εἰλικρινῆς. Τὰς θαυμαστάς ταύτας ἀρετὰς εὐρισκόμεν καὶ εἰς τὰς ποιήσεις του, αἵτινες ἄλλως τε στεροῦνται μεγάλης ἐμπνεύσεως.

Τῷ 1833 ἐξέδωκεν ἐν Ναυπλίῳ τὸ Δοκίμιον ἐθνικῆς ποιήσεως τὸ «Φίλημα», ποίημα ἐκ πεντακοσίων πενήκοντα περίπου διμέτρων καὶ ἀνομοιοκαταληκτῶν ἰαμβικῶν στίχων, καλὴ προσφώνησις πρὸς τὴν Ἑλλάδα βεσιλευομένην ἤδη καὶ τὸν νέηλον αὐτῆς Βασιλέα.

Ἴδου ἡ ἀρχὴ τοῦ ὠραίου τούτου ποιήματος.

Ἑλλάδα μου, πατρίδα μου, Κ' εἶδα τ' ἀστέρια τῆς νυκτὸς
 ὦ τάφε τῶν γονηῶν μου! Καὶ τὴν γλυκεῖά σελήνην,
 ὦ καλὴ γῆ, ποῦ γεύθηκα Κῆ ἄκουσα τὰ λαλούμενα
 Πρῶτη φορά τὸν ἥλιον, ὦ τὸ ἤσυχο ἀκρογιάλι,

Κ' εἶδα χοράσια νὰ πηδοῦν
 Καὶ νέαις παντρεμέναις,
 Καὶ τὸ φεγγάρι τὰ ξανθὰ
 Μαλλιά τους νὰ φωτίζη.
 Τὰ παλληκάρια μὲ φωνή
 Ἀκοίμητη κ' ὠραία
 Ἦχολογοῦσαν τοῦ ἔρωτος
 Ἦ τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη,
 Ἦ τὸν Μιαούλη τραγουδοῦν,
 Ἦ τῶν Ψαρρῶν τοὺς νέους,
 Ποῦ καίουν, θάφτουν τὸν ἐχθρὸ
 Ἦ τὴν ὦρα ποῦ δειπνοῦσε.—
 Καλὴ πατρίδα μου, ἄκουσε
 Νεώτατο τραγοῦδι.

Ὡσάν παρθένα λυγερή,

Ἄλλα ἐδημοσίευσε ποιήματα ἐξ ὧν ἡ «Ἀραβῶνα ἢ Ραλλοῦ» εἰς ἔπαινον τῶν γάμων τοῦ Πολυζωίδου, καὶ τὰ γνωστότατα καὶ κυριώτατα αὐτοῦ «Κόριννα καὶ Πίνδαρος» καὶ «Οἱ γέμοι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Μακεδόνων στρατηγητῶν εἰς τὰ Σοῦσα τῆς Περσίας.» Τῶν τελευταίων δύο, τὸ μὲν ἐγράφη ἐν ἔτει 1853 τὸ δὲ ἐν ἔτει 1856. Τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ 75ῳ φυλλαδίῳ τῆς «Πανδώρας» τοῦ ἔτους 1853, τὸ δὲ τῷ 1856 ἐν ἰδίῳ τεύχει, τῷ διαπρεπεῖ Ἀντωνίῳ Μάτεσι ἀφιερωθέντι, ἐν ᾧ συμπεριέλαβεν ὁ Τερτσέτης καὶ τὴν Κόρινναν καὶ Πίνδαρον. Τούτων προέταξε καὶ τὸν λόγον, ὃν εἶχεν ἀπαγγεῖλει τὸ 1855 τῇ 25ῇ Μαρτίου.

Τὸ 1847 ἐδημοσίευσε τομίδιον φέρον τίτλον «Ἀπλὴ Γλῶσσα», συλλογὴν ποιημάτων καὶ διηγήσεων. Ἐν ταύτῃ εἶνε πλεῖστ' ὅσα τῆς Μούσης τοῦ προύοντα ὡς καὶ ἐκείνης τῶν ἀειμνήστων Σπυρίδωνος Τρικούπη καὶ Σολωμοῦ καὶ δύο τοῦ Λαοῦ· τὰ δὲ περὶ αὐτοῦ τομιδίου τούτου εἶνε τὰ ἐξ ἧς· Εἰς τὴν Ἀθῆν—Ἐλεονόρα τοῦ Burger—Τιμωρία καὶ Μετάνοια—Ἀναφορὰ εἰς τὴν Βουλῆν. (1)

(1) Τὰ ποιημάτια ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ εἶνε ἀνάκατα, ἐκεῖνα τοῦ Τερτσέτη καὶ τὰ τῶν ἄλλων, χωρὶς ὅμως νὰ φέρωσιν ὑπόγραφῆν. Διὸ νομίζομεν καλὸν νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα τὰ τοῦ Τερτσέτη: Εἰς τὸν Ἀποσπερίτη, Τραγοῦδι τῶν Ἀθηναίων, Ἦ Φλόγα, Ἦ Ἀγλαΐα Τρικούπη, Ἦ Πλάνη τοῦ Χοροῦ, (Ἐλίξ Ἀρμάνσπεργ), Ἦ ῥαχουλα τῆς Αἰγίνας, Τὸ ἄσρο τῆς Αὐγῆς, Ἦ Ἀναστασία (Συγ. Μαρ. Βότσαρη), ὁ Ἰμπραήμης καὶ ὁ Κιουταχῆς, Τὰ μάτια τῆς Ἐρωμένης, Ἦ ἀπιστία, Εἰς τὴν Γλυκερίαν, ἢ Καρυδιά, Ἦ Ἰχθός,

Ἦ τῆς νηότης τὸ λουλουδι,
 Ποῦ ἔχει τραγοῦδια καὶ χαραῖς,
 Ποῦ ἔχει δροσάτα χεῖλην,
 Τέτοιαις λογῆς Ἑλλάδα μου
 Ἦ εὐμορφία σου φέγγει,
 Γιατί σ' ἐφίλησε καλὸς
 Κ' ἄνδρειωμένος νέος. . . .
 Τὸ πρόσωπό σου ἀνάδωσε
 Τὴν πρώτην κοκκινάδα,
 Ἦ εἰν' τοῦ βόιδου τὰ κλωνιά,
 Ἦ ῥοδαριάς τὰ ἄνθη,
 Ποῦ ἔς τὰ γλυκοχαράγματα
 Ἦ ανοίγουν τὸ κλαδί τους,
 Κ' ἄπ' τὴν πολλὴν τους εὐωδιά
 Λιγοθυμᾷ ὁ διαβάτης κ. λ.

Ἐκ τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ ἔργων τὸ κάλλιστον εἶνε τὸ «Ὀνειρο τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», ὑπεβλήθη καὶ αὐτὸ εἰς τὸν ποιητικὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1854, τοῦ ὁποῦ ἐμπόδισαν τὴν δημοσίευσιν ἕνεκα λόγων πολιτικῶν. Δυστυχῆς σημερινὴ Ἑλλάς! Ἴδού ἡ περικοπὴ τοῦ ἀξιολόγου ἄμα δὲ καὶ τρυμεροῦ τούτου ποιήματος, εἰς ὃ ὁ ποιητὴς περιγράφει τὸ μέρος τοῦ Ἄδου ἐν ᾧ εἶνε καταδικασμένοι οἱ τῆς πατρίδος προδότες.

Ἦν τὸ γεράκι τὸ ἄγριο χουμᾶ νὰ ἀρπάξῃ ὄρνιθι,
 Μὲ τόση, μοῦ ἐφάνηκε, περνοῦμε ὀγληγοράδα.

Ἦ ἀπὸ τὸ χέρι μὲ κρατεῖ, εἰς χῶμα δὲν πατοῦμε,

Σαῖτα Ἦν πηγαίνομε! Ἦ ἀπὸ ζερβιά μου ἀκούω

Κλαφομανιῶ, φωναῖς πολλαῖς, κουδουνητὸ ἀλύσσω,

Γλώσσαις φωτιάς ὑψώνονται, πυρὸς πελάγια ἀφρίζουν,

Ἦ στήφλογα ἀνθρώποικολυμβοῦν, μὲ τὸ σοιχειρὸ παλεοῦν,

Τὸ πῦρ, ποῦ χύνει τοὺς ἀφροὺς καὶ λόγια γαργαρίζει.

Ἦ αἶρνει τὸ αὐτίμου ταις μιλιαῖς κ' ἤταν κακαῖς βλασφημιαῖς.

Ἦ ἀνάθεμα τοὺς αἰτίους μας, πατέρα καὶ μητέρα!

Ἦ νὰ μὴ εἶχε φέξει αὐγερινὸς, νὰ εἶχε κατῆ ἢ χτίσι,

Ἦ παρὰ ποῦ γεννηθήκαμε ἔς τὸν ἥλιο τῆς ἡμέρας!

Γενόμενος γραμματεὺς καὶ φίλτζος τοῦ ἥρωος Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, ἔγραψε καθ' ὑπαγόρευσιν αὐτοῦ, τὴν «Διήγησιν συμβάντων τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς» ἀπὸ τῶν 1770 ἕως τῷ 1826, ἧτις μετὰ πρόλογον τοῦ ἰδίου Τερτσέτου ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1846. Ὅμως ἐν Ἀθήναις, τῷ 1852, ἐδημοσίευσεν ἐξακολουθήσασιν τῶν προλεγόμενων, τὰ ὁποῖα ἀνέγνωσεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς ἐνθα ἀνέγνωσε καὶ τὰ πρῶτα πρὶν ἢ τυπωθῶσιν· σχεδὸν ὅσα ἐδημοσίευσεν πάντοτε πρότερον τὰ ἀπήγγελλεν. Ἐπίσης καὶ τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Νικήτα καθ' ὑπαγόρευσιν ἔγραψε, ἀλλ' εἰσέτι εἶνε ἀνεκδοτά. Οἱ λόγοι του, ἢ μᾶλλον διαλέξεις του εἶνε παντοῖαι, ἄς τινὰς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπήγγειλεν ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου ἀνὰ πάσαν ἐπέτειον τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς. Οἱ λόγοι του ἔχουσι τι ἰδιόρρυθμον. Καίπερ ἐστερημένοι πάσης ρητορικῆς τέχνης, εἶνε ὅμως πολύτιμον μνημεῖον ἐθνικῶν παραδόσεων καὶ συμ-

Ἐπιγραφή Κήπου—Ὁ γνωστὸς Ἀγγελὸς Βλάχος, ἐν τῇ ὠραίᾳ περὶ Τερτσέτη πραγματείᾳ, ἣν ἀνέγνωσεν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Συλλόγῳ Παρνασσῶ, σφάλλεται λέγων ὅτι τὸ ποιημάτιον «δικαίαι ἐκδικήσεις» εἶνε τοῦ Τερτσέτη, ἐνῶ εἶνε δημοτικόν.

βάντων, συνδυασμός τοῦ ἀρχαίου καὶ νεωτέρου βίου μας, μετὰ ἀνεκδότων τῶν νεωτέρων ἡρώων μας, καὶ ἄλλων ἀφηγήσεων ζήνων ἔθνων καὶ γραμματολογιῶν ἕνεκα τῆς πολυμαθείας του.

Καὶ ἰταλιστὶ ἐποίησε παντοῖα ποιήματα, ἐξ ὧν τὸ μᾶλλον γνωστὸν εἶνε *La Morte di Socrate*, ἐν Φλωρεντίᾳ δημοσιευθὲν τῷ 1866 μετὰ πολυτίμου καὶ σοφοῦ προλόγου τοῦ ἐπισήμου ἰταλοῦ Νικολάου Θωμαζαίου. Ἐκ τοῦ ἔργου τούτου τοῦ Τερτσέτου ὁ διαπρεπὴς λόγιος Ἄγγελος Βλάχος μετέφερεν εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν κἀλλίστον ἀπόσπασμα ὅπερ καὶ οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Ποιητικῷ Ἀθῶνως» ἀνέγνωσαν. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Τερτσέτη εἶνε δραματικὸν μόνον κατὰ τὴν μορφήν. Εἶνε ἄληθές ὅτι καὶ αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ θέμα δὲν ἦτο δραματικόν, ἀλλ' ὁ Τερτσέτης δὲν ἦτο δραματικὸς ποιητὴς ἀλλὰ λυρικός καὶ δὴ ἐλεγειακός.

Κάτοχος ὧν τῆς λατινικῆς μετέφρασε καὶ τὸ ὄνειρον τοῦ Σκιπίωνος, πρὸς δε μετέφρασε τὸν *Οἰδίποδα* ἐν Κολωνῶν τοῦ Σοφοκλέους ἐμμέτρως, ὅπερ εἶνε ἀνέκδοτα.

Διὰ τὰ ἔμφοτα καὶ ἐπίκτητα αὐτοῦ πλεονεκτήματα ἐκέρδησε τὴν εὐνοίαν ἀπάντων. Εὐχαρίστως δὲ ἠκούζοντο τοὺς λόγους, οὐς, οὐ μόνον ἀπήγγειλλε μαχευτικῶς, ἀλλ' ἐγκριτώτατος ὧν τοῦ καθ' ὅλου τῆς πατρίδος βίου, ἐγοήτευε πάντας, καθότι ἐμάνθανόν τι, ὡς εἴπομεν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, αὐτοῖς ἄγνωστον. Εἰς τὰ ἔργα του καταφαίνεται δῆπου ἡ σαφήνεια, ἡ γλαφυρία, ἡ ἀπλότης, ἡ πολυμάθεια, ἀλλὰ ὑπὲρ πάντα ὁ διάπυρος πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωσ. Διὸ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὑπερπαιροῦσι τὴν ἀρχαίαν εὐκλειαν. Ἀφελής, ἀπλοῦς καὶ ἀτημελής τοὺς τρόπους, καὶ τὴν ἐνδυμασίαν, φίλος πολύτιμος, πρὸς πάντας εὐπροσῆγορος καὶ προσηνῶς, ἀν ἡδύνατο, προσφερόμενος. Ἦτο δειλός, ἀλλ' ἐνάρετος ἢ ἀρετὴ αὐτοῦ ἐδίδεν αὐτῷ ἐνίοτε τόλμην καὶ ἀτρόμητος ἐγένετο, ὡς εἰς τὴν γνωστὴν λ. χ. ἀνωθὶ δίκην. Ἀμελής ἐνίοτε καὶ ἀφηρημένος. Ἔστερεῖτο γονιμότητος νοῦ, καὶ εἰς τὰ ἔργα του ἐνίοτε καταφαίνοντο οἱ πόνοι, οὐς κατέβηλεν. Ἀτέχνως μετεπήδα ἐνίοτε ἀπὸ ἀντικειμένου εἰς ἀντικείμενον καὶ ἠυχαριστεῖτο νὰ συνδύσῃ ἐνίοτε τὸ ἱλαρὸν μετὰ τοῦ σοβαροῦ. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἦτο γλῶσσα ὥστε νὰ γίνηται καταληπτὸς εἰς πάντας ἀνεπιτηδεύτως καὶ ἀνευ ζητήσεως τετεχνημένης. Ἀπέθανε δὲ ἐν Ἀθήναις τῇ 15ῃ Ἀπριλίου 1874 καταλιπὼν πράγματι κενὸν δυσπληρωτον.

Σ. ΛΕ ΒΙΑΖΗΣ.

Ο Ἀθῶν παρκαλεῖ καὶ πάλιν τοὺς καθυσεροῦντας τὴν συνδρομὴν των ἵνα μὴ τὸν ἀδικοῦσι ἐπὶ πλέον ὑπενθυμίζει δὲ εἰς τινὰς τῶν συνδρομητῶν του ὅτι ἡ συνδρομὴ εἶναι ΓΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΔΙ ΕΝ ΕΤΟΣ.